

Överklagande ingett den 13 februari 2022 av KY av den dom som tribunalen (första avdelningen) meddelade den 1 december 2021 i mål T-433/20, KY mot Europeiska unionens domstol

(Mål C-100/22 P)

(2022/C 237/33)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: KY (ombud: N. Maes, J.-N. Louis, avocats)

Övrig part i målet: Europeiska unionens domstol

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska:

- Upphäva tribunalens dom av den 1 december 2021 i mål T-433/20.
- Genom ny dom
- förklara att överklagandet kan upptas till sakprövning och att det är välgrundat,
- ogiltigförklara beslutet att avslå klagandens begäran om återbetalning.
- Förplikta motparten att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden anför att tribunalen, vid prövningen av talan om ogiltigförklaring, gjort sig skyldig till flera fall av felaktig rättstillämpning. Dessa är huvudsakligen resultatet av en förväxling mellan talan som grundas på att det gjorts en obehörig vinst och ett hypotetiskt bestridande av reglerna om utbetalning av pensionsrättigheter.

Den första grunden avser felaktig rättstillämpning, genom att tribunalen slagit fast att det föreligger en rättslig grund för obehörig vinst, samt bristande motivering av den överklagade domen.

Den andra grunden avser att tribunalen gjort en felaktig rättstillämpning vid tillämpningen av regeln om existensminimum.

Den tredje grunden avser att tribunalen gjort en felaktig rättstillämpning genom att slå fast att det inte föreligger någon utarmning.

Den fjärde grunden avser åsidosättande av unionsrätten genom att tribunalen missuppfattat den praxis som följer av målet Barroso Truta m.fl./Europeiska unionens domstol (dom av den 18 september 2018, T-702/16 P, EU:T:2018:557, punkterna 104–106).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale di Napoli (Italien) den 17 februari 2022 – Brottmålsförfarande mot CU

(Mål C-112/22)

(2022/C 237/34)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Napoli

Tilltalad

CU

Tolkningsfrågor

1) Utgör unionsrätten, och i synnerhet artikel 18 i fördraget om Europeiska unionen[s funktionssätt], artikel 45 i fördraget om Europeiska unionen[s funktionssätt], artikel 7.2 i förordning (EU) nr 492/2011⁽¹⁾, artikel 11.1 d i direktiv 2003/109/EG⁽²⁾, artikel 29 i direktiv 2011/95/EU⁽³⁾, artikel 34 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt artiklarna 30 och 31 i den europeiska sociala stadgan, hinder för en nationell lagstiftning som den som följer av artikel 7.1 jämförd med artikel 2.1 a i lagdekret nr 4 av den 28 januari 2019, som, med ändringar, har omvandlats till lag nr 26 av den 28 mars 2019, vad gäller den del där det fastställs att rätt till medborgarlön enbart tillkommer personer som vid tidpunkten för ansökan har varit bosatta i Italien i minst tio år, varav sammanhängande de senaste två åren, och sedan är bosatta i landet under hela den period då stödet betalas ut, med den följden att italienska medborgare, unionsmedborgare som har uppehållsrätt eller permanent uppehållsrätt eller varaktigt bosatta tredjelandsmedborgare som har varit bosatta i landet i mindre än tio år eller i tio år, men inte sammanhängande de senaste två åren, behandlas sämre än personer tillhörande samma kategorier som har varit bosatta i landet i tio år, varav sammanhängande de senaste två åren?

Om den föregående frågan besvaras jakande:

2) Utgör unionsrätten, och i synnerhet artikel 18 i fördraget om Europeiska unionen[s funktionssätt], artikel 45 i fördraget om Europeiska unionen[s funktionssätt], artikel 7.2 i förordning (EU) nr 492/2011, artikel 11.1 d i direktiv 2003/109/EG, artikel 29 i direktiv 2011/95/EU, artikel 34 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt artiklarna 30 och 31 i den europeiska sociala stadgan, hinder för en nationell lagstiftning som den som följer av artikel 7.1 jämförd med artikel 2.1 a i lagdekret nr 4 av den 28 januari 2019, som, med ändringar, har omvandlats till lag nr 26 av den 28 mars 2019, vad gäller den del som innebär att varaktigt bosatta personer, som kan få permanent uppehållsrätt i en EU-medlemsstat efter att ha varit bosatta i den mottagande medlemsstaten i fem år, behandlas annorlunda jämfört med varaktigt bosatta personer som har varit bosatta i landet i tio år, varav sammanhängande de senaste två åren?

3) Utgör unionsrätten, och i synnerhet artikel 18 i fördraget om Europeiska unionen[s funktionssätt], artikel 45 i fördraget om Europeiska unionen[s funktionssätt], artikel 7.2 i förordning (EU) nr 492/2011, artikel 11.1 d i direktiv 2003/109/EG samt artikel 29 i direktiv 2011/95/EU, hinder för en nationell lagstiftning som den som följer av artikel 7.1 jämförd med artikel 2.1 a i lagdekret nr 4 av den 28 januari 2019, [som, med ändringar, har omvandlats till lag nr 26 av den 28 mars 2019,] enligt vilken italienska medborgare, unionsmedborgare och tredjelandsmedborgare ska ha varit bosatta i landet i tio år, varav sammanhängande de senaste två åren, för att ha rätt till medborgarlön?

4) Utgör unionsrätten, och i synnerhet artikel 18 i fördraget om Europeiska unionen[s funktionssätt], artikel 45 i fördraget om Europeiska unionen[s funktionssätt], artikel 7.2 i förordning (EU) nr 492/2011, artikel 11.1 d i direktiv 2003/109/EG, artikel 29 i direktiv 2011/95/EU, artikel 34 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna samt artiklarna 30 och 31 i den europeiska sociala stadgan, hinder för en nationell lagstiftning som den som följer av artikel 7.1 jämförd med artikel 2.1 a i lagdekret nr 4 av den 28 januari 2019, [som, med ändringar, har omvandlats till lag nr 26 av den 28 mars 2019,] vad gäller den del där det dels föreskrivs att italienska medborgare, unionsmedborgare och tredjelandsmedborgare för att ha rätt till medborgarlön ska intyga att de har varit bosatta i Italien i tio år, varav sammanhängande de senaste två åren, dels fastställs straffrättsliga påföljder i händelse av osann försäkran?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 492/2011 av den 5 april 2011 om arbetskraftens fria rörlighet inom unionen (EUT L 141, 2011, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2003/109/EG av den 25 november 2003 om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares ställning (EUT L 16, 2004, s. 44).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (omarbetning) (EUT L 337, 2011, s. 9).